

Veronika Matysová

Černý Čtyřlístek

aneb

Puberta trochu jinak

Obsah

Zatracení.....	4
Zrada a co z ní vzniklo.....	9
Tajemný dům.....	13
Tramvaj.....	15
Opuštěná	16
Nesmysl	17
Psáno pro tebe	18
Beztvará socha samoty.....	19
Zlatý déšť	21
Roztříštěné zbytky osamělé lásky.....	22
Křišťálová koule	23
Láska se zlomenými křídly	24
Láska bolí	25
I. část - Ticho.....	26
II. část - Maska.....	26
III. část - Nepotřebuju.....	26
Ale já už ne	27
Slepá veverka v bludišti	28
Změna.....	29
Delfíni	31
Deprese	32
Fialový samet.....	33
Sbohem, minulosti.....	35
Konec.....	36
Píšu ticho	37

Trpaslík a schody	38
No vážně	39
Jedna noc a den	40
Zbabělost a hroší kůže	44
Život je jen -	46
Zmatek	48
Všechno a pak najednou nic	49
Horečka z nebytí	50

Zatracení

Hlavní nádraží
ve čtvrt na čtyři ráno
Potácivým krokem
vystupuje z noční tramvaje
jedoucí odnikud nikam
Hledá ho
Bejvá tady
Ví to
Říkali jí to
Je tu docela světlo
lampy vrhají strašidelný
stíny
tmu má jen před očima
Chtěla se skácet na lavičku
ale už ji někdo předběh'
Ještě pár kroků k té další
Konečně sedí
hlava se jí pomalu
přestává motat
Zahlcuje ji omamná vůně
šeříku
bezděky si utrhla jednu
větvičku
a ponořila do ní obličej

Je jí trochu chladno
ale moc to nevnímá
Musí ho přece najít
To znamená vstát
a chodit

Bez ohledu na tu strašnou
slabost
Chtěla by spááát
Lehá si na lavičku
pokládá tvář na tvrdé
dřevo
které ji hrozně tlačí
Dala si ruku pod hlavu
a vdechuje šeříkovou vůni

Cítí, jak se kamsi propadá
letí do hlubokánské
propasti
kolem uší jí sviští vzduch
je to fajn
Dopadla do měkkých vln
které ji příjemně kolíbají...
„Krávo vole blbá ne?
To je můj bejvák!“
Dopadla na asfalt
ostré kamínky se jí zaryly
do dlaní
a voňavá větvička kamsi
odletěla
Snaží se zaostřit zrak
Ach ne
pohled na něco tak
odporného
ji úplně probral
Oprášila si sako
pomalu se zvedla
a loudala se pryč

Blíž k nádraží
od laviček se držela raději
dál
Ale pozorně prohlížela
spící
Co když jedním z nich je
On

Utírá si slzy
Ani neví, že brečí
čím dál víc
Blbě se jí chodí
Motá se
Ale jde dál
Najednou stojí nahoře
na stanici autobusu
Netuší, jak vyšla schody
Vidí příjezdět 505
která jede k ní domů
do bytečku
kde ještě před pár týdny
byl s ní
než --

Řidič čeká
jestli nastoupí
Nenastoupí
Proč by to dělala
proč by jezdila
do prázdného bytu
Tupě hledí za odjíždějícím
autobusem

zase jde dolů
ze schodů
Na jeden z nich si sedá
dává hlavu na kolena
a usíná...
Zdá se jí
že už ho našla
že ji bere kolem ramen
a šeptá do ucha
„Táníčko, tys přišla za
mnou?“
Otvírá oči --
to není sen
vážně ji drží okolo ramen
„Marku!“
Pevně se k němu tiskne
„Konečně jsem tě našla...“
Jeho drsná ruka ji hladí po
jemné tváři
a hraje si s jejími vlasy
„Nechtěla jsem tam být
sama“
šeptá mu
„Nejdřív jsem tě hledala
v Tazz pubu
Nebyls tam
Ale byl tam Kára
Řek', že jestli chci za tebou
musím být jako ty
a nabíd se, že mi pomůže
dal mi půlku své dávky
zadarmo

a poradil, abych tě šla
hledat sem
že sem chodíváš
Já tě tak miluju, Marku...“

Pád ze schodů bolel víc
než před chvílí z lavičky
tentokrát si dlaně
rozedřela do krve
Překvapeně vzhlédla
s otázkou v očích
„Proč jsi mě shodil?“
Nevyslovila ji
Jen na něho užasle hleděla
Sestoupil dolů
tyčil se nad ní jako
mrakodrap
Sehnul se a chytil ji za
klopy saka
„Ty sis to vzala, jo?
Ne! Ty ne! Ty nesmíš!
Slyšíš?“
Švihnul ji hřbetem ruky
přes tvář
Šokovaně na něho zírала
Uhodil ji znovu
Začala vzlykat
Na nedaleké lavičce se
kdośi probudil
a se zájmem je sledoval
„Marku, prosím...“
„Pojedeš domů!“

„Já chci být s tebou...“
„Vstávej!“

Táhl ji zase nahoru do
schodů
Bránila se
ale byl silnější
Nahoře zamával na taxík
Když vůz zastavil
na vteřinu povolil sevření
Vytrhla se mu a utíkala
 pryč
Dostihl ji a srazil k zemi
Zůstala ležet
Cloumal s ní
ale nehýbala se
i když byla při vědomí
Raději nežít, než být sama
honilo se jí intoxikovanou
hlavou
Další facky už skoro
necítila
Taxikář s tím nechtěl nic
mít
raději ujel

Zakryla si obličej dlaněmi
ale už ji nechal
Po chvíli viděla průzorem
mezi prsty
jak stojí opodál

opřený o betonové
zábradlí
a vyfukuje cigaretový kouř
Posadila se
sklopila hlavu
a foukala si na odřené
dlaně
Otočil se a podíval se na ni
Sáhla do kapsy
něco vytáhla,
vstala a vydala se k němu
„Marku...“
Mlčky na ni hleděl
„Něco ti dám
když mě necháš u sebe“
natáhla k němu ruku
„To jsem koupila od Káry
-- pro tebe...“

Vzal si to
Už ji neodháněl
ale ani se s ní nebavil
Obrátil se a šel dolů
ona za ním
Došel k nějakému
chlápkovi
podal mu to
co mu tam nahoře dala
a vzal od něho něco jiného
Najednou spatřila v jeho
ruce stříkačku

Zůstala na něho prázdně
koukat
Usadil se na vlhkou trávu
vyhrnul si rukáv
a zabodl jehlu do ruky
„Víš, maličká,“
řekl tak něžně
jako s ní mluvil kdysi
„Mně už tamto nestačí“
Stála před ním
a beze slova ho pozorovala
Po chvíli se zvedl
A vzal ji okolo ramen
„Pojď, tady to není nic pro
tebe...“
Po pár krocích ucítila
jak jeho ruka klouže dolů z
jejího ramene
a on se bez života hroutí k
zemi

Zaječela a skočila k němu
lomcovala jeho
bezvhládným tělem
křičela o pomoc
Trhla sebou
když se u ní objevil ten
co mu to předtím prodal
„Jo holka,
ten už to má za sebou
jel v tom moc na tvrdo,
víš“

Vytřeštěně na něj hleděla
„Nech ho, ráno ho
ukliděj,“
řekl povýšeně
Ve zlomku vteřiny
ucítila jeho kůži z obličej
pod svými nehty
A potřetí za noc
přistála na tvrdé zemi
„Kurvo! Nejsi o nic lepší
než on!“
křikl na ni a odporoučel se

Zůstala ležet vedle Marka
tváří k zemi
Dlouho
Snad celou věčnost
Vtom ucítila
jak ji někdo zvedá
a čísi ruce jí pomáhají jít
Neotvírala oči
nechala se vést
Šli ven z parku
k silnici

Matně vnímala vrnění
motoru
ty ruce ji jemně strčily na
zadní sedadlo
a vzaly ji okolo ramen
Opřela si hlavu
-- Ten parfém přece zná...
„Jedeme ke mně domů,“
šeptal jí povědomý hlas
S námahou otevřela solí
slepené oči
a s úlevou vydechla: „Ach,
Luci...
Kdybys věděla --“
„Já vím,“ řekla a přitiskla ji
k sobě.
„Já vím...“

Zrada a co z ní vzniklo

Ta propast byla hlubší, než předpokládala.

Myslela, že bude stačit poslouchat hezkou hudbu nebo si číst vtipy, aby se rozptýlila

Ale zrada bolí víc než jiné neúspěchy.

Nechtěla brečet, neměla na to náladu.

Nechtěla se oslabovat, chtěla se posílit.

Vymýšlela jak.

Našla zapomenutou krabičku starých cigaret - měla by ji raději vyhodit, byly už vyčichlé, ale ona se nutně potřebovala nějak oblbnout.

Ve vedlejším pokoji seděli rodiče a koukali na fotbal a nesměli vědět, že si zapálila, a tak si s tím vlezla do otevřeného okna a skryla se závěsem.

Byla už noc, asi deset hodin a docela chladno.

Poctivě potáhla kouř a jako nekuřák se hrozně rozkašlala.

"Jen tiše, uklidni se, snaž se nekašlat," mluvila na sebe šeptem.

Bylo jí zle, smutno, pořád hrozilo, že se rozbřečí.

Musela tomu zabránit.

"Je mi to jedno, musí mi to být jedno, je mi to jedno," sugerovala si

a opět potáhla. Kouř škrábal v krku a zas ji to nutilo do kašle.

Ulice byla prázdná, jen sem tam přešel dole nějaký pejskař.

A na hřišti před okny jezdil sem a tam nějaký kluk na kole.

Mohlo mu být asi tolik co jí, nebo možná o trochu míň.

Všimla si, že ji pozoruje. Zapálila si další cigaretu, potáhla a snažila se bránit kašláním.

"Je mi to jedno, je mi to jedno," opakovala si.

Nasypala si do pusy hrst tiktaků,

aby bylo to kouření
snesitelnější.
Kluk přijel blíž a začal jezdit
přímo pod ní.
Nezakrytě se u toho na ni
díval.
Kouřila a kašlala a dívala se
na něho.
"Proč kouříš, když tě to
dusí?" zeptal se jí po chvíli.
"Protože je mi zle,"
odpověděla.
"Takhle ti bude ještě
blbějc."
"Hleď si svýho," odbyla ho.
Jako by to nevěděla sama.
Už se jí ale ten kašel dařilo
ovládat líp.
Taky už měla asi čtvrtou
cigaretu.
Kluk na kole poodjel a zase
se přiblížil.
"Čekáš na někoho?"
zeptala se ho.
"Ne."
Pod okny prošla paní s
jezevčíkem.
"Z čeho ti je zle?" zeptal
se.
"Nemůžu mluvit, vedle
sedí naši," řekla.
"Tak pod' dolů."

Nevšímalala si toho a zase si
zapálila. Už jí to vůbec
nedusilo.
A trochu se jí motala hlava.
A začínalo jí být všechno
jedno.
Konečně.
Aspoň na chvíli.
"Tak na mě počkej," řekla
po chvíli.
"Du na chvíli ven," houkla
na rodiče a rychle zmizela,
aby se náhodou nezačli
vyptávat, kam to tak
nejednou spěchá.
Když vyšla před dům, zase
si zapálila.
Vítr jí pořád sfoukával
plamínek zapalovače,
ale nakonec se to povedlo.
Kluk seděl na lavičce, kolo
opřené o lampu.
Přišla k němu.
"Zahod' tu cigaretu," vyzval
jí.
"Trhni si nohou," řekla a
sedla si vedle něj.
Byl docela příjemný večer.
Halila se do kabátu a
natahovala kouř.
"Něco se ti stalo?" zeptal
se.

"Jo."
"A co?"
Prohlížela si rozsvícená
okna v protějším paneláku.
Téměř všude zářila
obrazovka.
Hrála ČR proti Jugoslávii.
Dlouho seděli mlčky.
"Je mi zima," řekla a
dýchala si na ruce. Foukal
celkem studený vítr.
"Ukaž, zahřeju tě," vzal ji
za ruku. "Vyhoď tu
cigaretu," zopakoval.
Stejně už jí moc nezbylo.
Poslechla a podala mu
ruce. Měl dlaně dvakrát
větší než ona.
"Kolik ti je?" zeptala se ho.
"Skoro sedmnáct."
"To seš mladší."
"Asi ne vo moc."
"Vo moc ne."
"Kolik je tobě?"
"Bude mi osmnáct.
Možná."
"Jak to - možná?"
"Možná už mi nebude
nikdy nic."
"Chceš se zabít?"
"Ještě nevím."
"Taky jsem se chtěl zabít."

"A proč jsi to neudělal?"
Pokrčil rameny.
"Už je mi tepleji," řekla a
vyklouzla z jeho rukou.
"Můžeš se o mě opřít,"
řekl.
Poslechla a začala hledat
další cigaretu.
"Nekuř zas," nabádal ji.
"Dej mi pokoj." Našla
krabičku a zapálila si.
Cítila, že si kluk začal hrát s
konečky jejích vlasů. Bylo
to příjemné, a tak se
nebránila. Noc pomalu
plynula a její trápení se
pomalu rozpíjelo v oparu
cigaretového kouře.
"Slib mi, že si nic
neuděláš," řekl jí, když už
byla skoro půlnoc.
"Co z toho budeš mít,"
zeptala se.
"Nepustím tě, dokud mi to
neslíbíš."
"To je o důvod víc, abych ti
to neslíbila," usmála se do
tmy. Cítila, že kluk se
usmál také.
Potahovala kouř a dívala
se na hvězdy. Zůstali tam
spolu sedět hrozně

dlouho. Ale nějak si
zapomněli sdělit jména.
Vždyť to nebylo to
nejdůležitější.

Tajemný dům

Starý dům
S opadanou omítkou
A zatlučenými okny
Co asi může být uvnitř?
Holčička s copánkem
a chlapec na ježka nahlíží
dovnitř
s dětskou dychtivostí
mezerou mezi prkny ve
dveřích.
Něco určitě.
Jednou tam přece někdo
bydlel.
Vlezem tam?
Jasně, co jiného?
Po ulici zrovna nikdo
nejde.
Prkna jdou odstrčit,
protáhnou se.
Hlavně rychle.
V domě je šero,
ale dírami v rozpadajících
se zdech
se sem vkrádají paprsky
světla.
Chytla se ho za ruku.
Neboj, hloupá.
Ale nepustil ji.
Nahoru vedou schody
všude je plno prachu

chce se jim kýchat
ale nesmějí se prozradit.
Ve druhém patře je světlo.
Okna jsou vybitá
a místnost je zalitá
sluncem
Smějí se.
Začnou se honit.
Nevědí, že v rohu chybí
kus podlahy,
tam, co je volně pohozená
ta tenká rohož.
Byl rychlejší, proto propadl
první.
Ona stihla zastavit.
Mrtvé tělíčko hlasitě
dopadlo na naházená
prkna
v přízemí.
Už nikdy to nebude jako
dřív...

Ale ne, nezabil se
Ani nikam nespád
Protože tam ještě nevlezli.
Obě děti zatím stále
nahlíží do toho
tajemného domu
To jen ona má tak bujnou
fantazii
vždycky se bojí dopředu

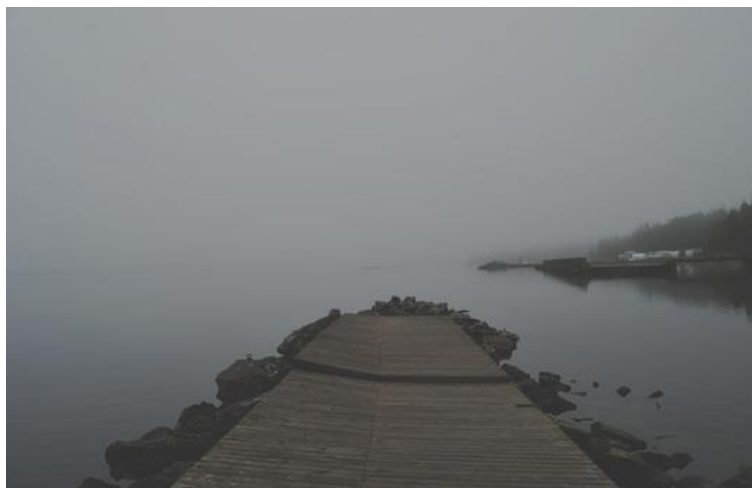
"Co když se s náma
propadne podlaha?"
"Co by se propadala? Radši
hlídej, ať někdo nejde...
A polez za mnou!"
V domě je šero,
ale dírami v rozpadajících
se zdech
se sem vkrádají paprsky
světla.
Chytla se ho za ruku.....

Tramvaj

Jako tenkrát,
Když mě málem porazila
tramvaj.
Na Karláku.
Nevím, proč jsem vlastně
uskočila
Když jsem zrovna jela na
Nuselský most
to všechno skončit.
Lidi jsou někdy divný
Tramvaják byl celej rudej
vzteky
a řidiči okolo z nás měli
srandu.
"Vždy s mohla bejt mrtvá,"
řek' mi nějakej chlap
docela hezkej
i když ne můj typ
Mohla, napadlo mě
A šla jsem si dát zmrzlinu
A koupit knížku
A začít znova.
Lidi jsou vážně někdy
divný.

Opuštěná

Kde je, když není?
Kdo je, když nikdo?
Kdy je, když nikdy?
Sám, sama

Nesmysl

Na zdech jsou koberce
Na podlaze taky
i na stropě
všude
Příjemně hřejí
jsou vínové
protkané zlatou nití
Místnost je
prázdná
Je tu ticho
a tma
spíš přítmí
Šero
Na nízkých
stolcích
planou svíčky
Uprostřed stojí
veliký nápis
NIC NEMÁ SMYSL
Všichni to vědí
Sedí okolo
nízkých stolků
upíjejí červené
víno
které přetéká ze
skleniček
a rozlévá se po
holé studené
podlaze

Tiše si pobrukují
melodii
která zní z rádia
Oslepuje je
světlo z velikého
lustru
V místnosti jsou
jenom muži
vedou filosofický
spor
Jak se dostali
dovnitř
když tam nejsou
žádné dveře
ani okna
Jeden z nich
přešel prsty po
zelené stěně
a řekl: „Tráva“
Ostatní přikývli
Dívky vstaly a
otevřely okna
aby vyvětraly
zápach piva
které se
vsakovalo do
rohoží
Ale za okny našly
jen další zed'
a na ní známý
nápis
NIC NEMÁ SMYSL

Psáno pro tebe

Chce se ti vlézt do okna
a křičet na celou ulici
že bys to chtěla úplně jinak
a ne takhle
že se tě nikdo neptal
a že to tak vůbec nemělo
být --
Otevřeš okno a vtom tě
napadne,
že co bys jim to říkala
jim je to stejně jedno
Tak na ně němě koukáš
a stejně máš chuť řvát
protože něco přece musí
vykopat svět z tý strašný
letargie
Vrátíš se ke stolu
chvíli koukáš do počítače
a máš pocit, že se ti ty
písmenka smějrou
tak si lehneš na podlahu
a koukáš do stropu
sedí na něm malej pavouk
chvíli na sebe mlčky
hledíte
a pak mu řekneš: „Co
čumíš“
jenže s ním to ani nehne
Na chvíli zavřeš oči
a když je zas otevřeš

pavouk už tam není
asi ho to taky všechno števe
Za oknem kvetou stromy
a je modrý nebe
jenže ty musíš sedět u
toho blbýho počítače
u kterýho stejně nesedíš
ten strop je docela dobrá
promítací plocha
zrovna teď na něm běží
film
o někom, o koho bys stála
kdyby nebyl jako někdo
i když vlastně nevíš
jako kdo je, protože ho
moc neznáš
v půlce promítání tě táta
zavolá k obědu

a pak přijdeš na noční
jako první vydáš zprávu z
reklamací
a necháš v titulku „na noc“
což tě tak otráví
že si deš lehnout na gauč

Jako kdyby to někoho
bavilo

Beztvará socha samoty

TMA, ZIMA, VÍTR, MRÁZ
ŠERO, CHLAD, BLÁTO
Nekonečné schodiště ve
starém dome
Stoupá nahoru a
svírá na prsou
sto dvanáct a jednu
stránku papíru
Oprýskaná zeď, drsná
omítka,
Zkřehlé prsty nahmatají
vypínač
Cvak –
ÚNAVA, BEZNAĎJ,
ODEVZDANOST,
OSUD...
a naprosté TICHŮ
Prostupující zdi starého
domu
Zdůrazňuje zrychlený dech
uštvaného zvířete
Noční motýl,
který z posledních sil
vyletěl k zářící lampě,
aby se nechal spálit jejím
žářem
když všude okolo je mráz
Světlo je tam, za dveřmi,
před kterými už hodnou
chvíli

stojí a
tiskne k sobě sto dvanáct a
jednu stránku papíru
ochromená
ZIMOU, ZOUFALSTVÍM,
STRACHEM...
a tím TICHEM
Žárovka na stropě zhasla
ale ona se nemohla
pohnout
ani tam, ani zpět
Možná teď –
Zkřehlé prsty klepou na
dveře
Srdce zběsile tluče
Oči se zavírají před náhlým
světlem –
Dveře jsou otevřené
Cítí známou vůni
klopí hlavu a vchází dovnitř
SVĚTLO nevidí, TEPLŮ
necítí
Rozepíná kabát
Usedá na gauč
Bojuje s nutkáním plakat
Odhazuje na zem sto
dvanáct stránek papíru
a tu poslední jí podává,
16 řádek, které znamenají
TMU, ZIMU, ZOUFALSTVÍ,
VÍTR, MRÁZ – a TICHŮ
plynulá proměna

Zkamenělá víra
Socha bez duše
Beztvará socha samoty
Osamělá slzy steak po tváři
z oka slepě zírajícího do zdi
A ústa
ztuhlá na kámen
už nikdy nepromluví
Už nikdy

Zlatý déšť

Moje tělo?
Nevím, lítá,
na křídlech smíchu
a já –
jsem složená z milionu
maličkých zlatých
hvězdiček
....EXPLOZE....
hvězdičky se rozlétly po
okolí
a padají k zemi
miliony malých zlatých
hvězdiček
nabitých ohromnou
energií
jako kdyby přelo štěstí
a tam,
kam ty hvězdičky
dopadnou,
vyroste keř zlatého deště
proměním se ve zlatý déšť
ZLATÝ DÉŠŤ...

Roztříštěné zbytky osamělé lásky

V temném pokoji s holými
stěnami
a zastřeny okny,
kde malou škvírou mezi
závěsy
občas probleskne světlo z
pouličních lamp
leží raněná,
tiše a nehnutě
s nevinností dítěte,
kterým přestala být teprve
nedávno,
jako roztříštěné zbytky
osamělé lásky.
Hluboké ticho občas
přerušují
zoufalé vzlyky malého
děvčátka
přes slzy pozorujícího
rozlezlou černou tmu.
Ve jménu zatracených
zmlkli a odešli poslední
andělé

Ozvěna noci rozeznala
struny
rozbité loutny mrtvého
Amorka
A ztuhlá ústa raněné dívky
šeptají tiše: "Odpusť mi..."
Zesláblé ruce se svírají v
pěst
"Odpusť mi, prosím,
nevím, co dělám,
ukrývám se stále za svůj
strach,
mohu zas vidět přicházet
den
když se má spása rozpadá
v prach?"
Trpká bolest v hrudi sílí
sevřené srdce přestává
tlouct
děvčátko sotva popadá
dech...
Rozsviňte, prosím, v
temném pokoji!!!

Křišťálová koule

Tříštivé paprsky
probleskly křišťálem
odlesky slunce
ve střípcích duhy
zvířily hladinu
vzpomínek a představ....

Láska se zlomenými křídly

Kam až to vede
Když jeden ztratí víru
ve všechno kolem
ztratí Boha
odhodí křídla
spálí svou lásku...
Bez víry láska
Bez křídel touha
Bez Boha víra
Bez....
Bzzzzz....
Uletěla
Kdo?
Láska se zlomenými křídly

Láska bolí

Nemuč mě
Bolí to
Já vím,
že se ti to líbí
ale prosím
chceš-li být se mnou
Nesvazuj mi ruce
a neshazuj mne ze skály
když za tebou přijdu sama
Nehraj si se mnou
jak kočka s myší
Neříkej
Mám tě rád
když jsi jen
Kamarád
Víš, že mě tím mučíš
já vím, že víš

I. část - Ticho

Slyšíš to ticho?
Úplné, naprosté,
beznadějné
Ticho
Jsem neviditelná
Něco uvnitř umřelo
Pomáhej, ale počítej s tím,
že tobě nebude pomůženo
Rozveseluj, ale nediv se,
že nebudeš rozveselena,
Utěšuj, ale věz, že tebe
nikdo neutěší
Myslí si, že jsi silná
Netuší, že i silní občas
potřebují pomoc
Ale nedostanou ji
A zůstanou sami
V tom strašlivém tichu
Kde i tlukot vlastního srdce
Zaniká
Tluče vůbec ještě?
Neslyším....

II. část - Masky

Proč mi nerozumíš?
Ano, směju se,
ale copak netušíš,
že ve skutečnosti pláču?
Ptáš se, proč mlčím,
a spokojíš se s odpovědí,

že jsem unavená,
copak nevíš,
že já nikdy nejsem
unavená
jenom tak?
Proč odcházíš,
když jsem ti řekla,
že chci být sama?
Copak nevíš,
že tě v duchu prosím,
ať zůstaneš?
Proč nevidíš,
že celá má veselost
je pouhá maska?
Že nikdy nepřiznám,
že potřebuju pomoc
a jsem závislá na tom,
že to někdo pozná...
Proč na to ještě nikdo
nepřišel....

III. část - Nepotřebuju

Máš pravdu
Nepotřebuju pomoc
Zvládnou to sama
Už je mi dobře
Ponořila jsem se to ticha
Smířila se s životem
Zvládla jsem to
Sama
Bez cizí pomoci
Pokolikáté už?

Ale já už ne

Byla jsem tak plná citu
Zahlcená láskou
kterou jsem ti dávala
najevo
víc než bylo zdrávo
Myslela jsem na tebe
kudy jsem prošla
Usínala jsem s tvým
obrazem
před očima
A s ním jsem se i budila
Každíčké ráno
Po dlouhých devět měsíců
Bylo to hrozně krásné
i strašně hrozné zároveň
Všechno mi tě všude
připomínalo
Třeba když někdo zmínil
Panenku Marii
Ale dokonce i - nesměj se -
když okolo jela
"sedmnáctka"
nebo někdo mluvil o
"Štrosmajeráku"
Vždycky mi začalo plakat
srdce
A celá jsem roztála
kdykoli jsem tě spatřila...
To všechno jsem si s
překvapením

uvědomila po přečtení té
první "básničky"
Co už je jen básnička
pár slov a vět
které kdysi něco
znamenaly
pro mě tak moc a pro tebe
tak málo
nevím, jestli pro tebe něco
znamenají dnes
Možná, že někdy
vzpomínáš
Ale já už ne...
Nemyslím na lásku
Ani náhodou
Je to pryč
Minulost
Která nejde smazat
A i kdyby šla....
i strašně hrozné zároveň
Všechno mi tě všude
připomínalo
Něco uvnitř umřelo
Pomáhej, ale počítej s tím,
že tobě nebude
pomoženo...

Slepá veverka v bludišti

Je mi zima
chtěla bych psát,
ale mám pocit,
že už všechno napsané bylo
Nejde to doleva
doprava
dopředu ani dozadu
a nahoru taky ne
takže zbývá dolů
ale dolů bolí
buď mě nebo okolí
Zima mi je, zima
už zase uvnitř
člověk na to kouká
a ví, že to čekal
že věděl, že to přijde
přesně takové
čekal to...
Slepé, slepé jako kotě
k o t ě...
Moci se tak ztratit v práci
jenže nemůžu přestat
myslet
a přestat to zkoušet
doleva, doprava,
dopředu nebo dozadu...
Nechci věřit, že je to slepé
bludiště, které nemá východ
ale které má vchod
a to hrozné vědomí,

že do něho člověk vlezl
v ě d o m ě
že věděl, že to vede do
bludiště
hloupá, jak hloupá...
doleva, doprava, dopředu,
dozadu...
d o l ů...
z toho se přece musím
zbláznit
jako veverka v kruhu
v e v e r k a
s l e p á
v b l u d i š t i
zblbne
blbne
ne
už ne...
a zas jí řeknou,
že píše depresivně,
jenže ona už dávno nepíše,
a proto může psát,
jak chce,
protože
to vypadá jako cesta
ven
i když není
Na konci tunelu je prý světlo
jenže tady nikde žádný tunel
není...

Změna

Chci se změnit -
Vím,
že vnější proměna
vždy přinese i tu vnitřní
Ale i tak
jako bych netušila
odkud začít
U práce?
U šatů?
U školy...?
Jako by mě opouštěla síla
Teď,
když ji nejvíc potřebuji
Vím, co mě straší -
Příliš málo času
Na všechno...

Buď jednou chytrá
Nedělej to, k čemu se
chystáš
Je to stále tatáž cesta
Ty víš, kam vede -
do Pekel...
Jsi unavená, podrážděná
Skončí to špatně
Neriskuj!
Stejně jet nechceš
Venku je tma a zima
Tak sakra! POSLOUCHEJ!

Lepší je nejet
Snad přijet zítra
Tak buď už chytrá!
Tak PŘEMYŠLEJ!
Je to přece celé hloupost
A ty to dobře víš
Tak proč tak vyvádíš?!
Jdi klidně spát
Zapomeň na to
Nemělas brát ten telefon
Vidíš - další chyba
Vědělas, kdo to bude
Mohlas tušit, co bude chtít
Že bude žádat
Co nechceš splnit
Co splnit prostě nemůžeš
I kdybys chtěla...
Mělas říct, že už spíš
Nebo že jsi právě z vany
Proč nechápeš,
že se nic tak hrozného
nestane,
když jednou nepřijedeš?
Ach, jako by do dubu
mluvil
Díváš se skrz mě
a stejně mě nevidíš
Když apelovat nelze na
tvůj rozum
Snad srdce přesvědčím,
Že doma zůstat musíš
Učit se na zkoušky

Kvůli nim - těm, které máš
tak ráda
Proč takové šanci
Zas nastavuješ záda
Celý den flákáš se
K učení nesedneš si
A teď chceš odjet -
TAK SAKRA! TY UŽ MĚ
ZASE NEVNÍMÁŠ!
Mám tu snad mlátit
pokličkama
Paličkou do hrnců
Abys mi chvíli věnovala
pozornost?
Co je to s tebou?
Zapomnělas?
Nejprve musíš něco udělat
ty,
jestli chceš nějaký čistý
zisk...
Jediné správné je zůstat
doma
A dohnat resty,
Máš jich požehnaně!
Já vážně nevím, co s tebou
Zůstaneš doma, vid'?
Zůstaneš se mnou
S tou, která vždycky
Všechno ví líp než ty
A přitom není o nic lepší...

Už vím, pusť si hudbu!

Hned teď! Tak dělej!
Hotovo? Fajn.
Už je to lepší?
To jsem ráda
To jsem fakt ráda,
Už jsem tomu skoro
nevěřila
Teda - ne, že bych nevěřila
tobě,
To ne,
Ale přece jen
Díky Bohu, že to dopadlo
takhle
Ty maniodepresiku
S tebou to vážně vyhráli
(A já taky...)

Delfíni

....A vzala děti
a delfíny
do jedné kapsy dala
východ slunce a do druhé
mořskou hladinu
a bosýma nohama šlapala
po teplém písku

Zavřela oči
Potkaly se
Ty už nejseš já
Já vím

Vadí to?

Koukala na hvězdy
Sníh byl bleděmodrý
a všechno se stříbrně
lesklo
Dětem a delfínům by byla
zima
a proto je s sebou nevezala
Vlastně si na ně vzpomněla
až pak

Nevadí to
když na mě nezapomeneš,
řekla
Nezapomenu, slíbila

A pak bylo modro a bílo
a žluto a červeno
chodila mezi spadáným
listím
do jedné kapsy dala řeku a
do druhé stromy
jednou se určitě potká na
ostrově
třeba zas bude mít s sebou
delfíny

Deprese

Svět je pomalovanej
černejšma šmouhama
jen sem tam probleskujou
zářivý barvy
všude ale převládá šed' a
černota
Všichni bláhově hledáme
štěstí
tápeme jako slepci s bílou
holí
umazanou od bláta
Kde budem zítra
Když dnes jsme pořád tam
co včera
v myšlenkách na honi
vzdálení
realitě i jeden druhému
Nepomáhá ani pár sklenek
vína
člověk u toho stejně furt
přemejšlí
A je mu dobře jenom
když je mu zrovna fakt
dobře
a to moc často není
Za špinavým oknem svítí
sluníčko
ale stejně je tu zima
a na skle jsou šmouhy od
sazí...

Fialový samet

Bosé nožky tiše našlapují
po koberci pestrém
jak páva háv
Zvědavá očka pokukují
po sále zlatém
kde hostí dav
čeká až bude zahájen ples
-
podivní lidé sešli se dnes
na tomto místě
kterým snad
by mohl býti podzemní
hrad
....
Jistě tu vládne ta tajemná
paní
která již třetí noc bere jí
spaní
Je drobná, štíhlá, má černý
vlas
zářivý pohled a jemný hlas
Vždycky, když navečer
uléhá k spánku
přichází k ní se závanem
vánku
do ucha šeptá: „Jdi za
mnou, jdi!“
A potom zmizí - snad
prochází zdí

Musí být královna, má
velkou moc
přichází za ní noc co noc
....
Řekla si, že dnes nebude
spát
zůstane vzhůru u okna stát
a když si bude moc a moc
přát
jistě zas přijde a vezme ji s
sebou
Nedbá, že nožky bez botek
zebou
Svůj nosík s pihami na sklo
teď lepší
srdce jí uhání jak srna stepí
Mysl jí spalují mučivé
otázky
přečerstvé vzpomínky a
živé obrázky
Tělo jí těžkne, únava tlačí
víčka dolů
brání se však a z
posledních sil šeptá:
„Přijdeš, vid'? Přijdeš a
půjdeme spolu,
tak řekni, paní, že
nenecháš mě tady,
že se teď ke mně neotočíš
zády?“
....
A ona přišla, s šíjí labutí

Děvčátko stálo úplně bez
hnutí
Bylo mu pouhých osm let
toužilo však poznat ten
záhadný svět
následovat kamkoli tu
krásnou paní
všechno tu nechat a vydat
se za ní
Do tajných světů
kam vkročit může jen
barevný a živý dětský sen
který je skutečný pro toho,
kdo věří v něj,
kdo nezná smutek, žal a
beznaděj...

....
Královna přikryla dívence
oči
a jemným hlasem
zašeptala: „Jdeme!“
Cítila, jak se s ní celý svět
točí
když se jim nohy odlepily
od země
Byla teď šťastná, nechtěla
víc
Z mučivého strachu
nezbylo nic.

Sbohem, minulosti

Neříkej co, neříkej kde,
neříkej je, když není,
u srdce bolí mě,
jak když jdu bosa po
kamení
na břehu řeky,
co ostré je, jak nová břitva,
svůj cenný čas
myšlením na tebe plýtvám
Chtěla bych zapomenout
na všechno, co jsem kdy
byla,
začít žít zcela jinak,
než jsem až dosud žila,
dát sbohem minulosti,
vydat se novým směrem
nechci být zase sama
doma večer za večerem

Měla jsem tolik plánů
a nevyšel ani jeden
snila jsem o červenci
a přitom je stále leden
Nemám se o co opřít
už ztrácím stabilitu
má duše připomíná
chladný kus monolitu
Byla jsem jiná a věci byly
také jiné
sleduju čas, jak bez
přestání pořád plyne
Všechno je v nenávratnu
nezbyly žádné stopy
mosty jsou spálené
a nové vedou do temnoty

Konec

Tam, kde měl být začátek,
je konec
taky mě to udivuje
i když možná ne tolik
uprostřed přišel místo
začátku konec
vždyť je to nakonec docela
zajímavý
a dalo se to čekat
přinejmenším napůl
je zvláštní, že nikdo nevěří,
že bych se dokázala zabít
myslí si, že si dělám
legraci,
třeba si ji dělám,
ale kdo ví,
až se něco stane,
ať neříkají,
že o tom nevěděli
když věděli
všem jsem jim to řekla
všem

Píšu ticho

Píšu ticho
na deset stránek
jedna za druhou
a pořád jen
ticho
uvnitř
smutné.
Pokládám svou dlaň na
orosené sklo
ze samoty v samotu
co je na světě smutnější
než déšť??

Dvě strany skla, déšť a
dlaň.

*Dvě starany stěkla, dožd' i
ladoň...*

Už zase píšu ticho
mám toho další dvě
stránky
je pořád tišší
a zoufalejší...

Trpaslík a schody

(Animovaná scénka)

Schody - vysoké a nekonečné.

Malý tvoreček (asi trpaslík) leze nahoru.

Jde to těžko, schody jsou vysoké a je to namáhavé, ale jde mu to, zatím má síly dost a leze výš a výš. Pak se objeví noha v těžké botě a skopne trpaslíka o pár schodů níž.

Trpaslík se uhodí, bolí ho to, ale přesto se sebere a doleze tam, co posledně. A ještě o kousek výš.

Ale ta bota ho skopne zas a tentokrát ještě níž.

Trpaslík znova sebere své síly a leze nahoru, ale ta bota ho pořád skopává, zas a zas. A tak pořád dokola.

Až jednou trpaslík zůstane ležet na tom schodě, kam upadl. Jenže ta bota ho objeví i tam a skopne ho ještě níž.

Trpaslík se nebrání.

Konec schodiště už je na dohled.

Dole pod schodama je voda a v ní čeká krokodýl. Těžká okovaná bota skopává trpaslíka čím dál níž. Schod po schodu. On už jen mlčky čeká na svůj konec.

Až ho bota nakonec skopne až dolů. Přímo do tlamy krokodýla.

Jen to křupne.

Je po trpaslíkovi.

No vážně

No a co, to je toho.
Chovala jsem se,
jak jsem to cítila.
No tak jsem byla
trochu hysterická.
No a.
Taky se hned musíš
kvůli všemu naštvat.
Víš co,
taky se na tebe můžu
vykašlat.
Nemysli si, že to
bez tebe nezvládnou.
Tss. To víš, že zvládnou.
V pohodě.
Si klidně nevolej,
dyť vo to nikdo nestojí.
Takovejch, jako seš ty,
si můžu napískat,
kolik chci.

Cože, telefon?
Ty mi voláš?
Ty mi fakt odpouštíš?
Opravdu?
No to víš,
že můžeš přijet,
to nevádí,
že jsou dvě v noci,
ale jistě,
vždyť víš,
že mi chybíš,
už se na mě
prosím tě
nikdy nezlob
vždyť jsem se tu bez tebe
málem utrápila...

Jedna noc a den

Příjemné bezčasové bytí
jen tak
smazané hranice mezi
dnem a nocí
včerejškem a zítřkem
přáními a povinnostmi

Dneska nemusely do práce
byla sobota
povídaly si do čtyř do rána
vzpomínaly na dětství
a svěřovaly si dávná
uličnictví
jedna kdysi z legrace
zaměňovala sousedům
boty
a druhá chodila celý gympl
za školu
což jí ovšem ta první pořád
vyčítala
ale myslela to s ní dobře

Vůbec neví, jak usnula
ani jednou v noci neslyšela
odbíjet hodiny
které ji dříve budily
zdálo se jí o občanské
válce v Albánii
ani ve spánku nemá klid od
práce

Taky se jí zdálo
že se s ní chtěl milovat
jeden kluk
který se jí kdysi hodně líbil
jenže byl v tom snu opilý
a ona ho proto odmítla

V jedenáct ji probudilo
tiché klapání kláves
počítače
ta první byla už dávno
vzhůru
a ve vedlejším pokoji psala
diplomku

--
diplomka je jako taková
zeď -
lidé jedou ve svých autech
velkou rychlostí
a ostatní jim říkají:
"Dávejte pozor, na konci té
cesty je zeď,
musíte už teď začít brzdit,
abyste do ní nenarazili"
Jenže oni na to kašlou,
pořád přidávají plyn
i když na vlastní oči viděli
jak ti druzí do té zdi
narazili
a říkají si:
"Mně se to prostě nemůže
stát"

A jeden za druhým do té
zdi naráží
začínají s diplomkou příliš
pozdě
jsou tlačeni časem
a dostávají se do stresu
který je pomalu ale jistě
ničí...

--

taky se zdá, že si o tu zeď
namlátí
ale možná že ne, možná to
stihne
je lepší než většina
ostatních
zvládá víc věcí
a víc od sebe vyžaduje
ale nemá se moc ráda
To ona nechápe
neví, jak ji naučit mít se
ráda
moc by to chtěla
protože si to zaslouží
a je hrozně fajn
a i když do té zdi nalítne
a nedodělá včas všechny
jazyky
pořád bude stejně dobrá

Vylezla z postele a udělala
čaj

a snědly kousek chleba s
máslem
ta první měla špatnou
náladu
nechtělo se jí do diplomky
a navíc jí odjel jeden kluk
do Sofie
odkud se pak vrátí domů
na Ukrajinu
měla ho ráda
možná až moc
a teď nesnáší MacDonalda
(tam dělal)
a Bulharsko
a nějaká bývalá Jugoslávie
o který má být ta blbá
diplomka
je jí úplně ukradená
*"Jesli ty zachočeš
aba vsjom mně razkazat'
větěr znajet kde menja
iskat..."*

Nechala ji pracovat
pustila si tiše francouzský
rádio
a lehla si s učebnicí
francouzštiny
naučila se novejš minulej
čas (*imparfait*)
a konečně pochopila rozdíl
mezi *que* a *qui*

a bylo jí líto, že je ta první
smutná
Když dostala hlad
snědla pár sušenek
na nic jinýho neměla chuť
pak si položila hlavu na
ruce
a na chvíli zavřela oči
byla z té propovídané noci
trochu unavená
pak už jen zpola vědomě
vnímala
jak se postupně stmívá
a každou hodinu ospale
vyslechla francouzské
zprávy
kterým dokonce trochu
rozuměla

Probudila se za úplné tmy
v sedm večer
bylo tam ticho a smutno
ani si nikdo nezpíval rusky
ta první nebyla doma
někam odešla
- když se porozhlédne po
bytě
určitě najde nějaký vzkaz
V pokoji skoro nebylo
vidět
Po paměti nahmatala
kazeťák

z něhož jí začala hrát
oblíbená píseň
Eliza, Eliza...
nechtělo se jí nic dělat
zvedla se a pustila video
odevzdaně shlédla celý
film
z něhož zmíněná písnička
pochází
měla ho ráda

Pak zas dostala hlad
od toho ranního chleba
nejedla nic
kromě té hrstky sušenek
protože prakticky celý den
spala
neměla chuť na rohlíky
ani na sekanou, která byla
v ledničce
snědla pomeranč
byly v něm pecky a to ji
rozčilovalo
jenže hlad měla pořád
a tak si té sekané přece jen
kousek ukrojila

Než šla spát, slíbila si,
že se přece jen poctivě
připraví
na přijímačky na vysokou
i když si moc nevěří

ale ta politika ji vážně
hrozně zajímá

Celý den byl takový tichý
ale vlastně docela fajn

Zbabělost a hroší kůže

Na co si to hrajeme
Už nemáme nic
společného
Jestli tu vůbec kdy něco
bylo
Proč se bojíš říct jasně NE?
Je to zbabělé, nevíš?
Vždyť vidíš, nezajímám tě
A ty mě také (moc)ne
Proč mi voláš každý den
A pak odcestuješ mimo
město
s někým jiným
bez zvednutí telefonu

Už ani nežárlím,
Už mě to jen hrozně štve
TY mě štveš
NENÁVIDÍM TO
NENÁVIDÍM TĚ
Proč mě nenecháš odejít?
Přece to musíš také cítit
Že je konec
Něčeho, co ani nemělo
možnost začít
Musíš přece vidět
Že je něco špatně
Jako už stokrát předtím
Kdy to raději mělo skončit
A bylo by to skončilo

Jenže když ty pokaždé
znova zavoláš?
Jak to zpívají Pet Shop
Boys:
YOU HATED ME TOO
BUT NOT AS MUCH AS I
HATED YOU

Už tě nechci nikdy vidět
Rozumíš?
Proč se to bojíš ukončit?
A proč se bojím já?
Co když jsem to jenom já?
Co když ty na to už dávno
kašleš?
Fajn, tím líp,
ale pak mi PROBOHA zas
nevolej
až se vrátíš zpátky do
města
Protože tak to nejde,
nechápe?
Nechápeš.
To už chápu já.
Jenže já nedokážu říct
jasně NE.
Jsem zbabělá.
Nechci být sama.
A přitom tebe stejně
nemám
A ani nechci.
Nenávidím svou zbabělost

A tvou hroší kůži.

Jako už stokrát předtím
Kdy to raději mělo skončit
A bylo by to skončilo
Jenže když ty pokaždé

Život je jen -

Svět je jen prázdná
schránka,
do které někdo zapomněl
hodit dopis.

A ona zarostla křovím.
Které nikdo neposeká.
Svět je jen prázdná ulita,
v níž už dávno nikdo
nežije.

Občas v ní přespí rak
poustevník.
Úplně sám.

Svět je jen černá díra,
která již dávno spolkla
všechno živé.

Svět je, ale já nejsem.
Smutná.

Tady.

Já jsem ta silná.
Nevědí, že utíkám od
života,
protože mě nikdo
nevezme za ruku
a neutěšuje.

Sedíš tam a víš, že plakat
se nesmí.

Sedíš tam a víš, že už mu
na tobě nezáleží.

A přitom dřív...

Sedíš tam a víš, že se ti
nechce vůbec nic.

Sedíš tam a víš, že za
tebou nikdy nepřijde.

No tak, nebul.

Uklidni se.

Najdi svou záchranu v
neexistenci.

Dosáhni toho naprostého
ticha.

Pocitu otupění.

Nezáleží na ničem.

A ze všeho nejmíň na
životě.

Už zase to ticho.

Svět se mi rozplynul do
nejasných obrysů.

Nepláču.

Obvinili by mě ze slabosti.

Je mi uvnitř docela teplo.

Cítím to až v břiše.

Teplo uvnitř a život je jen
skvrna.

Zelený barák a bíle
natřené rámy oken.

A bílé záclony a okapová
roura.

A vědomí ničeho

A prázdnoty

A zbytečnosti.

A marnosti.

Potřebuju tě.
Nepotřebuješ mě.
Nesnesu to.
Nechci nebýt tady.
Chci nebýt nikde.
Nemám už sílu být.
A trápit se.
A utíkat do ticha.
Do zapomnění.
Do neexistence.

Holčička pláče, a tak ji
vezmou ven
a utěšují ji.
Já sedím tady a pracuju.
To si myslí oni.
Nevědí, že je potřebuju.
Když říkám, že je
nepotřebuju.
To je právě ono.
Sedím tady a vím, že nic
nemá cenu.
Sedím tady a vím, že za
všechno může on.
Že kdybych ho dnes
neviděla,
mohlo být všechno v
pohodě.
Teď jsem na všechny
protivná.
Kvůli němu.
To nikdo nepochopí.

Nemá to cenu.
Teploměr na okně
a zelená omítka.
A šňůrka od rolety ve
výhledu.
A pocit prázdnoty.
Nikdy, nikde.
Sedím tady a -
a bolí to.
Už to trvá příliš dlouho na
to,
abych věřila,
že to jednou skončí.
Zelenobílá skvrna
uprostřed rozdělená
šňůrkou.
Už nemůžu ani psát.
Zase jsem se rozplynula.
Sedím tady a nejsem.
Už zase nejsem.

Zmatek

Vidím se někde uvnitř toho
všeho
ale nemůžu na sebe
sáhnout
protože to venku
se s tím uvnitř shoduje jen
pramálo
Někdy se zdá, že bude
stačit
natáhnout ruku a
dotknout se sama sebe
zacyklená do věčných
přání a proher
život je tam a ne tu,
kde si na něco snad jen
hraju
a tam zas nepatřím
ale sem zas nepatří
všechno ostatní
Baví mě to a zároveň děsí
je to hrozný zmatek
Ale vždyť o tom to přece
celé je
Začátky bez konců a konce
bez začátků
Zavřené oči upřené do té
zdi uvnitř
Chci k vám, ale nemůžu
rozumíš? Neslyšíš mě
ani já tebe

Vím, že jsem někde tam
kam občas nahlédnu
ale hned se to zas zavře
nikdy nestihnu těma
dveřma projít
bůh ví, co by se stalo
Chtěla bych to
nejvíc na světě
ano, ze všeho nejvíc
Projít a tam, kde jsem
uvnitř
kam patří celý můj svět
do něhož nepatřím já
Věčně se střídá šero se
svítáním
a pořád je nikdy a dveře
jsou zavřené
Celé je to jen jediná
myšlenka
Chci žít ve svém světě
ale neumím se do něj
dostat
a tak žiju v tom jejich
kde se sebou ztrácím
kontakt...

Všechno a pak najednou nic

Jak může být něco úplně
všechno
co si člověk kdy přál
a pak najednou dočista
nic?
Konec, prázdnota,
osamění
a člověk netuší, kde udělal
chybu
nebo kde se to celé vydalo
úplně blbým směrem
aniž by si toho hned někdo
všim
Třeba to ani nikdy nebylo
a člověk si to jen tak moc
přál
že tomu uvěřil...
Připadám si nějak jiná, cizí
- vyvlastněná -
jako svá vlastní špatná
napodobenina
někdo mi vykradl srdce i
všechno ostatní

Přestávám být svou vlastní
oporou
a jiné se v mém bytí
nedostává
nevidím důvod - ničeho.
Jsem tu a přitom nejsem
nemůžu ani do svých
minulých světů
ztrácím sílu přežít
a hlavně důvod, proč bych
to vůbec měla dělat...

Horečka z nebytí

Myslím, že celá uvnitř
vysychám
mám horečku z nebytí
Je mi hrozně zle
cítím se jako v pasti
žít dál nejde a nechat toho
taky ne
Zimnice se střídá s horkostí
neslyšně křičím strachem
z vlastního vnitřního
odumírání
Jako kdyby už vůbec nic
nemělo smysl
Jaké prokletí se na mě
sneslo?
Brzy ze mě zůstane jen
vnější schránka
všechno uvnitř už bude
mrtvé
sežere mě prázdnota

Občas už nemám ani sílu
chtít
Žít...
Moje vnější schránka se
usmívá
chodí do práce
uklízí, nakupuje a předstírá
....předstírá...
a právě to věčné
předstírání mě zabíjí
Bojím se, že jediný způsob
záchrany
je všeho nechat a znova se
narodit
a nebo už radši znova ne...